

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Σέρλοκ Χολμς σταμάτησε να εργάζεται ως σύμβουλος ερευνητής το 1903 και μετεγκαταστάθηκε από το Λονδίνο σε ένα χωριό στο Σάσεξ, κοντά στους γκρεμούς του Ίστμπορν. Πρόθεσή του ήταν να ζήσει μια ήσυχη ζωή, ασχολούμενος με τη μελισσοκομία και γράφοντας μονογραφίες επιλεκτικά για αντικείμενα που φλόγιζαν τη φαντασία του.

Κατά το μεγαλύτερο μέρος κατάφερε και πραγματοποίησε αυτόν του τον στόχο. Μέχρι τον θάνατό του, οι μέρες του κύλησαν ήρεμες και γαλήνιες, και γενικά απαλλαγμένες από τις περίπλοκες και πολλές φορές επικίνδυνες ίντριγκες στις οποίες εμπλεκόμασταν από κοινού στο παρελθόν.

Περιστασιακά, πάντως, ο Χολμς αναγκαζόταν να εγκαταλείψει τα μελίσσια και τον γαλήνιο βίο του για να ξαναμπει στη μάχη κατά του εγκλήματος. Δύο τέτοια περιστατικά έχω τιτλοφορήσει *Η περιπέτεια της χαίτης του λιονταριού* και *Η τελευταία υπόκληση*. Ένα τρίτο παρουσιάζεται στις σελίδες που ακολουθούν.

Σκοπεύω να φυλάξω αυτό το χειρόγραφο σε μια θυρίδα της Cox & Co. στο Τσάρινγκ Κρος, όπως έχω κάνει και με τόσα άλλα. Ο τωρινός διευθυντής της τράπεζας, ένας οξυδερ-

κής, ικανός Ουαλός, ονόματι Λουέλιν, πλέον σηκώνει απογοητευμένος τα μάτια κάθε φορά που πηγαίνω στο γραφείο του για να του εμπιστευθώ τη φύλαξη ενός ακόμα πάκου χαρτιού. «Άλλο ένα από τα χρονικά του Σέρλοκ Χολμς που δεν θα διαβάσει κανείς, δρ Γουάτσον», λέει αναστενάζοντας. «Τι κρίμα να στερείτε την επιπλέον ψυχαγωγία από τους πιστούς αναγνώστες σας».

Για εκείνον, και για πολλούς άλλους, ίσως να είναι ψυχαγωγία, αλλά οι υποθέσεις που διερευνήσαμε με τον Χολμς κάθε άλλο παρά ψυχαγωγικές ήταν για εμάς. Ήταν εξαιρετικά σοβαρές και πολλές φορές έκρυβαν θανάσιμους κινδύνους. Ήμασταν τυχεροί που καταφέρναμε να βγούμε ζωντανοί ή με σώας τας φρένας.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αποφεύγω να δώσω αυτό το διήγημα προς δημοσίευση στο περιοδικό *Strand* ή αλλού, επειδή αφορά γεγονότα που παραμένουν ακόμα νωπά στη μνήμη του κόσμου. Έχουν περάσει μόλις πέντε χρόνια από τότε που η εκεχειρία έβαλε τέλος στον όλεθρο στην Ευρώπη, στον επιλεγόμενο Μεγάλο Πόλεμο. Το τέλος των εχθροπραξιών μπορεί να έφερε ειρήνη στη Γηραιά Ήπειρο, αλλά ο νους και η καρδιά της βρετανικής κοινής γνώμης υποφέρουν ακόμα. Είδαμε σφαγές πρωτοφανούς μεγέθους, εκατομμύρια νεκρούς, μία ολόκληρη γενιά αποδεκατίστηκε και τα ψυχικά τραύματα που υποστήκαμε όλοι ανεξαιρέτως δεν έχουν κλείσει ακόμα, όπως και τα σωματικά τραύματα συνεχίζουν να μαστίζουν τις ζωές αναρίθμητων βετεράνων του πολέμου.

Αυτή η υπόθεση, που ονόμασα *Οι θεοί του πολέμου*, συνδέεται ευθέως με την πολεμική σύγκρουση, όπως υποδηλώνει άλλωστε ο τίτλος της. Τα γεγονότα που περιγράφονται στις σελίδες που ακολουθούν έλαβαν χώρα στα τέλη του 1913,

όταν τα σύννεφα του πολέμου είχαν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνονται πάνω από την Ευρώπη, και, όπως θα το έθετε ο ίδιος ο Χολμς έναν χρόνο αργότερα, ένας «ανατολικός άνεμος» σηκωνόταν απειλητικά, ένας «ψυχρός και σφοδρός» άνεμος, και αμέτρητοι άνθρωποι θα «χάνονταν όταν τελικά φυσούσε».

Ενδεχομένως είναι ακόμα πολύ νωρίς για να ανοίξει ξανά το θέμα και σίγουρα δεν θα ήταν συνετό να αποκαλύψω εν προκειμένω ότι υπήρχαν κάποιοι στην Αγγλία που, αντί το ενδεχόμενο του πολέμου να τους προκαλεί αποστροφή, το πρόσμεναν με μεγάλη ανυπομονησία.

Τζον Χ. Γουάτσον

Ιατρός (συνταξιοδοτημένος), 1923